

Un ocell petit que canta meravellosament quan se sent segur

Aquest títol sembla un eslògan o una endevinal·la, i és tot plegat... Vaig esbrinar el sentit de la frase i la fortalesa d'aquest ocell un dia que una alumna va excusar l'assistència a una pràctica que teníem un dissabte, perquè era «mentora» d'un nen d'origen estranger i els familiars l'havien invitada a una festa. La veritat és que aquestes justificacions de darrera hora sonen a excuses de mal pagador, però aquesta de la mentoria era nova. Per això vaig demanar a la Sònia —que és com es diu aquesta estudiant de 21 anys, que viu a Blanes— que m'expliqués ben bé en què consistia l'esmentada activitat.

La Sònia em va informar que aquest curs es va comprometre a compartir tres hores setmanals amb un nen, també blanenc, que es diu Radu, d'onze anys. La seva família va arribar ara en fa sis, procedent de Romania. Durant el temps que passen junts, la Sònia li mostra com és el nostre país, la nostra llengua i la nostra cultura. Em va dir que el primer dia va anar, una mica nerviosa i encuriosida, a casa seva a buscar-lo, i va parlar amb els pares i els germans. La mare, que és molt xerraire i simpàtica, li va explicar que vivien a Gropeni, un poblet d'agricultors i pescadors, a prop del Danubi, del qual varen haver de marxar per trobar feina. Després, aquella tarda, varen passejar per la vila: els carrers, el moll, sa Palomera... Ella li explicava els seus records de cada racó que passaven... Per a en Radu, tot i viure a Blanes des de feia anys, allò era una gran descoberta: ho veia tot diferent, amb els ulls i les vivències de la Sònia...

Durant el semestre, han quedat a la sortida de l'escola. Ella de vegades el va a buscar amb el seu

Un rossinyol que no és ocell

El *Projecte Rossinyol* de la UdG forma part del model *Nightingale*, en el qual participen universitats i escoles europees. Pretén establir una xarxa de relacions entre estudiants de diferents facultats i alumnes d'origen estranger de les escoles i centres de secundària de les comarques gironines, amb la finalitat d'afavorir la integració cultural, social i lingüística dels alumnes d'origen estranger i contribuir a la sensibilització a l'entorn de la igualtat i la inclusió social. Aquest curs hi participen un centenar d'estudiants.

xicot, en Joan, i tots plegats se'n van a jugar a futbol: és la gran afició d'en Radu. Altres vegades fan els deures a la biblioteca o juguen a la bolera. Aquestes activitats les fan ells dos sols o s'ajunten amb altres parelles de mentoria, amb amics o els germans, i organitzen berenars, van al cine, queden per anar a conèixer pobles dels voltants o per fer excursions per la muntanya. La setmana passada varen visitar el jardí botànic de Pinya de Rosa.

Un cop conegut el motiu de l'absència a les pràctiques, li vaig preguntar per què ho feia, i em va respondre que perquè s'ho passen d'allò més bé, però sobretot perquè considera que és un aprenentatge que els enriqueix a tots dos. Mentre m'ho explicava, els seus ulls blaus brillaven. En Radu ha fet més amics, i ara veu el poble diferent, més amable. Se'l sent més seu.

Tant que costa sovint explicar què és la solidaritat. Ara, quan m'ho preguntin, els diré: és això, compartir!